

-Eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig, vierentwintig en los.-

Ook hij schoot met een vaartje achteruit, vloog weg van de toren en landde voor het bordes. Hij werd ook direct mee naar binnen genomen. De hele procedure werd nog vier keer herhaald. Drie heksen en drie tovenaars hadden nu een deel van hun magie overgedragen aan het kristal. De chant ging ondertussen onafgebroken door. Het zette zich vast in Rune's hoofd en de rest van zijn lichaam. Het was doordringend, maar geruststellend.

De volgende heks vloog omhoog en strekte haar vinger uit.

-Eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig, vierentwintig en vijfentwintig, zesentwintig.-

Waarom liet ze niet los? De Dux Maga stak haar arm op. Ze hield een rode lap in haar hand waarmee ze zwaaide. Er vloog plotseling een pijl door de lucht. Voor Rune of iemand anders kon reageren, werd de heks vol geraakt. Ze raakte uit balans, gleed van de bezem en viel langs de toren naar beneden. Vlak voordat ze grond raakte, werd ze door een bed van lucht opgevangen en zachtjes op de grond geleid. Direct schoten een paar heksen toe, om haar op een baar te leggen en haar naar binnen te dragen.

De Dux Maga begon weer met chanten. Rune keek naar zijn vrienden. Alleen Zach grijnsde hem toe. De andere drie keken alleen maar geschrokken. Zach boog zich naar hem toe.

‘Kijk niet zo geschrokken. Het was een pijl zonder punt. Op het einde zat een dot schapenwol. Het was alleen maar bedoeld om het contact met het kristal te verbreken. Ze was in de ban, net zoals wij in de grot in de ban van het kristal waren.’

Rune knikte opgelucht, terwijl Zach de anderen geruststelde.

De ceremonie ging ondertussen verder. Rune bleef tellen, maar de volgende heksen en tovenaars bleven telkens niet langer dan vier tellen met het kristal verbonden. Er steeg weer een heks op. Haar lange witte haren wapperden om haar hoofd. Jakueela. Het kon niemand anders zijn dan Jakueela, de hoedster van de ezels van de berg. Ze was nu op gelijke hoogte met het kristal en stak haar arm uit.

-Eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig, vierentwintig, vijfentwintig.-

Rune keek snel opzij naar de Dux Maga. Die begon haar arm al op te heffen. Het was niet nodig. Jakueela verbrak zelf al het contact door haar controle over de bezem los te laten. De bezem viel een paar meter naar beneden en trok Jakueela met zich mee. Eén van de tovenaars, het moest haast wel Peepaul zijn, stapte naar voren en ving haar op met een bed van lucht. Hij trok het naar zicht en liet haar landen op het platform. Ze konden niet zien wat er op het platform gebeurde, maar even later steeg Peepaul op naar het kristal en volbracht zijn deel van de ceremonie. Inplaats van daarna naar het bordes te komen, landde hij weer op het platform. Ze zagen hem aan de rand van het platform verschijnen met zijn gade naast hem. Het tapijt zweefde naast het platform. Galant hielp hij Jakueela op het tapijt en stapte er zelf ook op met de bezem in zijn handen. Het tapijt was niet berekend op twee personen. Met de bezem hield Peepaul het geheel in evenwicht, terwijl het tapijt in een soort vrije val omlaag kwam. Het landde veilig, maar hotsend en botsend op de grond. Gelukkig stonden er genoeg heksen en tovenaars klaar om te voorkomen dat ze van het tapijt afrolden. Jakueela zag bleek en liep, wankelend tussen twee heksen in, naar binnen. Rune vroeg zich af of ze helemaal in orde was. Hij maakte een beweging om haar naar binnen te volgen, maar Fijonna hield hem tegen.

‘Niet doen, Rune. Ze is in goede handen en jij kunt hier niet weg. Je bent de eregast. Je kunt niet zomaar weglopen.’

Ze had natuurlijk gelijk. Bovendien, hij kon toch niets doen. De heksen en tovenaars waren ongetwijfeld heel bedreven in het genezen van verwondingen en hij eigenlijk helemaal niet. Zodra de ceremonie afgelopen was, zou hij wel horen hoe het met haar ging.

Er stonden nu nog maar drie heksen en vier tovenaars op het platform. De ceremonie was bijna ten einde. Er gebeurde niets bijzonders meer, totdat de laatste tovenaar aan de beurt was. Hij vloog, op zijn vliegend tapijt omhoog en stak zijn arm uit met een gestrekte vinger. Hij wachte de vereiste vier tellen af en trok zijn hand terug. Daarna leek hij iets te

pakken dat voor hem op het tapijt stond. Rune keek naar Zach. Met zijn wolfsblik zag Zach wat de anderen door de afstand niet zagen.

‘Hij heeft het doosje met zwartzand bij zich. Ik denk, dat hij de taak heeft om het kristal mee naar beneden te nemen.’

Nu herkende ook Rune het doosje zwartzand. De tovenaar hield het doosje in zijn ene hand en het dekseltje in zijn andere hand, terwijl hij naar het kristal reikte. De hand met het doosje leek iets op te scheppen. De andere hand, met het dekseltje, hield hij er vlak boven. Hij stond op het punt om het doosje te sluiten, toen er een lichtstraal uit het doosje schoot, recht op zijn hoofd af. In een reflex wendde hij zijn hoofd af, waardoor de straal langs hem heen schoot. Door de snelle beweging raakte hij uit evenwicht. De tovenaar en zijn tapijt botsten tegen de mast aan. Door de schok vloog het doosje uit zijn handen en door de lucht. De menigte op de grond, rond de toren, keek geschrokken omhoog. Rune handelde zonder na te denken. Onder het vallende doosje verschenen de runen van een poort. Hij schreeuwde naar zijn pleegzusje.

‘TERRY, VANG!’

Ze schrok op en in een reflex strekte ze haar armen uit en vormde met haar handen een kom. De andere kant van de poort opende zich boven haar en het kristal viel in haar handen, gevolgd door het doosje met het restant van het zwartzand. Zeker de helft was tijdens de valpartij vervlogen. Rune liet de poort verdwijnen. Mikky was van schrik opgevlogen en zette zich nu weer op zijn schouder. Rune gaf hem even een geruststellend klopje op zijn poot en liep vervolgens naar Terry. Terry deinsde achteruit en hief afwerend haar arm, terwijl ze met de andere arm en hand het doosje koesterend tegen haar aandrukte. Rune stond verbaasd stil, maar toen voelde hij hoe het kristal aan hem trok. Hij deed snel een paar passen achteruit. Zijn voorbeeld werd gevolgd door de anderen, behalve door Rutger. Alle magische personen, met uitzondering van Zach, Fijonna en hijzelf, stonden met open mond naar Terry te staren. Iemand reikte Rune het dekseltje aan. Terwijl hij op veilige afstand bleef, stak hij het uit naar Rutger, die het op zijn beurt weer aan

Terry gaf. Ze sloot het doosje en gelijk was de aantrekkingskracht verdwenen. Ze hief haar armen zo hoog mogelijk op en toonde het doosje aan de heksen en tovenaars op het plein. Er ging een gejuich op toen de menigte zag dat het kristal veilig opgeborgen was.

De Dux Magun stapten, nog wat aarzelend, op hen af. Beiden keken Rune nieuwsgierig aan. De oppertovenaar begon te spreken.

‘Dat was snel denkwerk en een hele snelle actie. Dat is de tweede keer dat je een ramp hebt voorkomen. Wie ben jij eigenlijk? En hoe kan zij het kristal weerstaan? Wat voor vreemde krachten hebben jullie?’

Beiden, de opperheks en de oppertovenaar, keken Rune vragend aan. Rune opende zijn mond om wat te zeggen, maar Zach hield hem tegen.

‘Niet hier, Rune. Niet iedereen heeft een uitleg nodig. Binnen kun je zeggen wat je zeggen wil. Hier weet je niet welke oren er meeluisteren.’

Fijonna en de anderen stonden erbij te knikken. De oppertovenaar keek naar zijn gade.

‘Hij heeft gelijk. Ik neem ze mee naar binnen, terwijl jij de ceremonie afsluit.’

Terwijl de Dux Maga zich weer naar de menigte wendde, volgden de anderen de Dux Magus naar binnen, naar de ontvangstruimte. Hij maande hen om te gaan zitten. Via de open deuren zagen ze hoe het plein langzaam leegraakte. De voorstelling was afgelopen en iedereen ging naar huis of naar de plek waar ze logeerden. De Dux Maga kwam naar binnen en ging aan het hoofd van de tafel zitten. Ze keek verwachtingsvol naar Rune en zijn vrienden. Voor Rune iets kon zeggen, stond tante Margali op en nam het woord.

‘Vader, moeder, sta mij toe enige uitleg te geven. Ik heb jullie al verteld dat Rune geen tovenaar is, maar een magista. Wij, zijn ouders en ikzelf, hebben samen besloten dat het voor zijn veiligheid beter is dat hij zich als een tovenaar voordoet. Hoe minder mensen zijn ware identiteit kennen, hoe beter. Ik weet dat jullie zijn geheim zullen bewaren, maar er is meer.’

Hij heeft van de Anjana de opdracht gekregen om de kristallen te vergaren. Een vreemd verzoek aan iemand die zo jong is. De Anjana moet iets in hem gezien hebben, waardoor zij hem capabel genoeg vond om deze taak te volbrengen. Hij doet deze opdracht niet alleen. Zijn vrienden helpen hem en er zijn een aantal volwassenen die hem met raad en daad bijstaan. Meer kan ik daar niet over zeggen. Ik vertrouw erop dat iedereen ons zwijgen zal eerbiedigen.'

Ze keek de ontvangstruimte door tot ze van alle aanwezigen een knikje had gehad. Ze keek ook even naar Rune, voor ze verder sprak

'Gaandeweg zijn opdracht is gebleken dat hij bijzonder krachtige magie tot zijn beschikking heeft. Bovendien zet hij die magie in, op een manier die anders is dan wij gewend zijn. Hij doet dingen op magische wijze die wij niet voor mogelijk hielden. Hij... buigt de magie naar zijn wil en de magie gehoorzaamt hem. Hij werkt niet volgens de regels van de magie. Hij reageert snel en zonder na te denken. Hij kan poorten maken, zelfs hier, waar geen poorten mogelijk zijn. Niemand weet hoe hij dat doet. Hijzelf ook niet. Hij is bijzonder.'

Ze aarzelde even. Toen keek ze haar vader recht in zijn gezicht.

'Men zegt dat hij de koepelbreker is.'

Haar vader opende en sloot zijn mond een paar maal, tot hij zich vermande.

'De koepelbreker? Weet je dat zeker?'

Tante Margali knikte.

De oppertovenaar begon nerveus zijn kleding te bevoelen tot hij uit een grote zak op zijn heup een kleine sleutel tevoorschijn haalde. Met grote stappen liep hij naar een gesloten boekenkast aan de andere kant van de ontvangstruimte. Met enige moeite opende hij de glazen deuren en haalde er een dik, versleten boek uit. Terug bij de tafel legde hij het neer en sloeg het open. Snel, maar voorzichtig, begon hij de halfvergane pagina's om te slaan. Hij stopte met omslaan na een dertigtal bladzijden. Triomfantelijk keek hij de aanwezigen aan. Met luide stem begon hij voor te lezen:

‘Wanneer ons volk voor zijn grootste beproeving komt te staan, zal de koepelbreker verschijnen en hen gerieven. Dankzij zijn inspanningen bereiken wij...’

Hij keek op van het boek.

‘Meer staat er niet. De rest is onleesbaar. Maar geef toe, het lijkt te kloppen. Het lijkt erop dat jij die koepelbreker bent. Welke beproeving is groter dan de ondergang van ons volk tegemoet te gaan, om Atlantis te redden van de blootstelling aan de wereld?’

Hij keek met een priemende blik naar Rune. Die wist niets beters te doen dan zijn schouders op te halen.

De tekst uit het boek leek hem inderdaad aan te wijzen als de koepelbreker, net als de drie verzen van de magistas en de elfen. Hij was er nog steeds niet blij mee, maar het was zoals lord Stoian had gezegd. Hij kon zijn lot niet ontlopen en dus moest hij het aanvaarden. Hoe moeilijk dat ook was.

De oppertovenaar keek opeens naar Terry.

‘En zij dan? Is zij ook iets bijzonders? Hoe kan zij het kristal weerstaan? Wat voor kracht heeft zij?’

Tante Margali lachtte even kort.

‘Zij is precies het tegendeel van Rune. Terry heeft helemaal geen kracht. Zij is een verborgene. De magie ziet haar niet. Als ze al een kracht heeft, is het de kracht van een immunologe.’

‘Een immunologe? Ik heb altijd gedacht dat dat een mythe was. Een verhaaltje om kleine kinderen bang te maken. De ene kracht waar geen enkele magie vat op heeft.’

Hij liep naar Terry en bekeek haar van top tot teen. Hij hief zijn handen op en keek haar vragend aan.

‘Mag ik?’

Terry keek even onzeker naar tante Margali die haar lachend toeknikte. Terry haalde haar schouders op en knikte naar de oppertovenaar.

‘Ga uw gang.’

De oppertovenaar maakte een gebaar in haar richting. Er gebeurde niets. Hij keek verbaasd naar zijn handen. Nogmaals maakte hij een gebaar. Weer gebeurde er niets. Hij draaide zich om naar zijn dochters. Hij herhaalde het eerste gebaar.

Matagati's huid verkleurde van haar normale kleur naar helderblauw en even later weer terug.

‘Oei, ik was even bang dat ik mijn magie kwijt was. Sorry, mata, maar ik moest het even testen.’

‘Geeft niets, vader. Tevreden?’

Hij knikte en keek van haar naar tante Margali.

‘Zo zit dat dus. En hoe nu verder?’

‘Ze hebben het kristal en daar kwamen ze voor. Ik neem aan dat ze nu andere kristallen gaan ophalen. En wij moeten nu ons leven weer oppakken. We hebben alles achter ons gelaten om gehoor te geven aan de oproep van de Dux Magun. Ik ga , in ieder geval, morgenochtend terug naar de ordinaroswereld Ik heb mijn werk in het eetlokaal. Ik kan dat niet zomaar in de steek laten. Zo heeft iedereen wel iets om naar terug te keren.’

Verscheidene mensen knikten. Ze hadden hun huizen en hun werk in de steek gelaten in de veronderstelling er niet meer in terug te keren. Het was een hele omslag om nu weer terug te kunnen keren en hun leven weer op te pakken.

Rune keek naar zijn vrienden. Tante Margali had natuurlijk gelijk. Het was tijd om terug te gaan. De zonnewende was al over vier nachten, nee, over drie nachten want het was nu al een paar uur na middernacht. Bili en Korin hadden niet veel tijd meer.

Hij keek naar de anderen.

‘Wat vinden jullie? Tijd om te gaan? Als we opschieten kunnen we nog een paar uur slapen en morgenochtend rustig opstarten.’

De jongens rekten zich uit en liepen naar hun bagage. Terry sprong overeind en begon haar rugzak te doorzoeken. Even later hield ze triomfantelijk het heldere namaakkristal omhoog.

‘Die zouden we bijna vergeten.’

Rune keek haar weifelend aan.

‘Heeft dat nog wel zin? Ik bedoel, het hele volk heeft gezien hoe het kristal werd bezield. Ik denk niet dat dat een geheim blijft. Vooral als iedereen straks weer naar huis gaat, hier of in de ordinaroswereld.’